

Hertil valgtes paa Formandens Forslag: *Carl Hansen, Ovesen, Markvorsen, H. L. Jørgensen, Nørgaard, Enevold Sørensen, C. Rasmussen, Valdemar Olsen, Henrik Nielsen, K. Pedersen, K. J. Møller, H. Nielsen* (Viborg A. 1. V.), *Parkov, Dinesen og Ellinger*.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Anden (sidste) Behandling af: Indstilling angaaende den af Statsrevisorerne afgivne Betænkning over Statsregnskabet for Finansaaret 1907—08.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 2612 ff.).

Formanden: For at denne Sag kan tages til Forhandling i Dag, udkræves Tingets Samtykke. Hvis ingen gør Indsigelse derimod, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold.) Det er givet.

Indstillingen sattes under Forhandling.

Ingen begærede Ordet.

Indstillingen (se Tillæg B., Sp. 67 ff.)

vedtoges enstemmigt med 66 Stemmer.

Formanden: Der vil nu blive givet Landstingets Formand Meddelelse om denne Vedtagelse.

Efter fremsat Ønske skal jeg sætte den sidste paa Dagsordenen opførte Sag under Forhandling forud for den under Nr. 3 opførte.

Derefter foretoges altsaa:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov angaaende Sygepleje samt Forandring i Lov Nr. 85 af 12. April 1892 om anerkendte Sygekasser m. m.

Forhandlingen genoptoges.

Hegelund-Lange: I den Replik, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Valdemar Olsen) fremkom med i Gaar, faldt der nogle Bemærkninger, som give mig Anledning til at give et kort Tilsvær. Nu, da Fortrykket foreligger, ser jeg, at det ærede Medlem Ord til andet har brugt følgende Udtryk: „Vi Socialdemokrater mene, at vi ikke kunne komme videre, som Sygekasseloven er udformet; vi

trænge til en Forandring i disse Forhold“. Hvis det ærede Medlem vilde have fordybet sig lidt i den Indberetning fra Sygekasseinspektøren, som han betegnede som Jonglørkunster, men som tværtimod efter min Overbevisning er et meget oplysende og klart Grundlag til at skaffe sig Viden om, hvorledes Sygekassernes Liv og Forhold have været i de svundne Aar, vilde han derigennem kunne have skaffet sig selv den kraftigst mulige Gendrivelse af denne Paastand. Han vilde da se, at naar vi undersøge, i hvilket Procentantal Befolkningen over 15 Aar siden 1901 har staaet i anerkendte Sygekasser, saa har det været med en stadig jævnt voksende Procent. I 1901 var 20,3 pCt. af den voksne Befolkning Medlemmer, i 1902 22,2 pCt., i 1903 24 pCt., i 1904 25,7 pCt., i 1905 27,7 pCt., i 1906 29,7 pCt., i 1907 31,6 pCt. og i 1908 33,6 pCt. Deraf vilde den ærede Ordfører for Forslagsstillerne have kunnet se, at Sygekassernes Vækst i Befolkningen har været ganske jævnt stigende, taget i Procentforhold til hele den voksne Befolkning; og det er, synes jeg, et aldeles uigendriveligt Bevis paa, at Sygekasserne i stadig stigende Grad udbrede sig netop i den Klasse af Befolkningen, man har tilsigtet at hjælpe derigennem. Hvorfor i al Verden skulde man da skride til at omstyrte, underminere, udrydde, som de Herrer's Forslag vil gøre det, en Institution, der faktisk, som Statistikken aldeles udtrykkelig viser det, stadig væk i procentvis jævnt voksende Grad udvider sig netop paa den Maade, som det oprindelig ved Loven var tilsigtet.

Jeg ser endvidere, at det ærede Medlem udtrykkelig har udtalt, at „Sygekasserne ere, som jeg sagde, meget dyre, jeg kan godt sige, at Sygekasserne ere erobrede af de bedestillede Arbejdere og den lille Middelstand“. Jeg var ikke klar over, at det ærede Medlem havde udtrykt sig saa skarpt, i saa Fald vilde min Gendrivelse været falden endnu skarpere og tydeligere. Min Erfaring er nemlig den, at Sygekasserne paa Landet, i alt Fald i Jylland, ikke ere dyre, men meget billige, endogsaa billigere, end man kunde tænke sig efter de Udtalelser, der ere fremkomne, saaledes fra det ærede Medlem fra Assens (Berntsen). I de Sygekasser, jeg som Læge har haft med at gøre, er Kontingentet som Regel kun 1 Øre pr. Dag for hvert Medlem, det vil sige 7 Kr. 20 Øre om Aaret for Mand og Hustru. Jeg ved, som jeg sagde sidst, meget vel, at der i København